

Οι αετοί και οι σαύρες. Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός.

Πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο. Μάλιστα. Το οποίο, ως συνήθως, μετατρέπεται σε... συλλαλιτήριο. Και τι σημαίνει πανεκπαιδευτικό; Ότι όλη (πάσα) η εκπαιδευτική κοινότητα, δηλαδή οι χαραμοφάηδες συνδικαλιστές, πλαισιωμένοι και από τα γνωστά πεζοπόρα τμήματα των ευφημιστικώς λεγομένων αναρχικών, που, ωσάν τα σαλιγκάρια κατόπιν όμβρου πολλού, ξετρυπώνουν από τα κρησφύγετά τους και επιδίδονται σε λιθοτριψίες πεζοδρομίων και πετροπόλεμο. Και γιατί αντιδρά η πανεκπαίδευση; Διότι προβλέπει το νομοσχέδιο σύσταση Ομάδας Προστασίας των Πανεπιστημιακών Ιδρυμάτων. (ΟΠΠΙ). Και ωρύνονται και ανεμίζουν (ζουρλο)παντιέρες πάλαι ποτέ «κοινωνικών αγώνων». «Η αστυνομία στο πανεπιστήμιο», λες είμαστε εν όψει μιας επερχόμενης χούντας. Και ελλείψει σοβαρών επιχειρημάτων καταφεύγουν στην ...πατραγαθία. Οι λαμπράκηδες, η γενιά του Πολυτεχνείου, ενίοτε και το ΕΑΜ. Ένας ολόκληρος πολιτικός και παραπολιτικός κόσμος που συντηρείται και επιβιώνει με ιδεοληψίες, μνήμες πικρές που οδήγησαν τελικά σε εθνικές ταπεινώσεις και σε αποστράγγιση των όποιων αξιών.

Για «μετρημένα στα δάκτυλα του ενός χεριού – περιστατικά βίας και παρανομίας στα πανεπιστήμια», μίλησαν οι βουλευτές και οι... βουλευτρίες του ΣΥΡΙΖΑ. Ψεύδος ασύστολο. Όποιος έτυχε να περπατήσει, όχι βράδυ,

«όρθρου βαθέος», αλλά το σούρουπο, «περί λύχνων αφάς», που έλεγαν και οι αρχαίοι, στο Αριστοτέλειο, για παράδειγμα, Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, τι συνάντησε; Περιθωριακούς τύπους, διακίνηση ναρκωτικών-απανωτές οι καταγγελίες για το φαινόμενο-εγκληματικότητα. Μήπως δεν διάβασαν για τον ομαδικό βιασμό που υπέστη φοιτήτρια στο εν λόγω πανεπιστήμιο, από τρεις κτηνώδεις αλλοδαπούς, μπροστά στον φίλο της, τον Οκτώβριο του 2016, γεγονός που φιλοξενήθηκε σε όλα τα ΜΜΕ; Μήπως δεν διάβασαν για την απόπειρα βιασμού που κατήγγειλε φοιτήτρια, του τμήματος Ιατρικής, στις τουαλέτες, από «άγνωστο πανεπιστημιακό άνδρα», όπως καταγράφει η εφ. «ΕΘΝΟΣ», στις 11-5-2019; (Όσοι έχουν παιδιά και κυρίως κορίτσια στο πανεπιστήμιο θα με καταλάβουν καλύτερα και θα διασταυρώσουν πληροφορίες). Είναι ψέματα και μεμονωμένα επεισόδια ότι τα ίδια συνέβαιναν και σε τουαλέτες άλλων τμημάτων, όπως της Νομικής; Ας ρωτήσουν φοιτήτριες κάποιας σχολής, αν τολμούσαν να αποχωρήσουν το βράδυ, μετά το τέλος των μαθημάτων, από την σχολή μόνες τους ή να διασχίσουν τον πανεπιστημιακό χώρο; Να βαδίζει μέρα μεσημέρι φοιτήτρια την πανεπιστημιούπολη και να ακούει προστυχιές και χυδαιότητες και να υφίσταται άσεμνες χειρονομίες, από ομάδες λαθρομεταναστών που «λιάζονταν», κατάπώς έλεγε η χαριτόβρυτος κυρά Τασία, ξεφρόντιστοι και ξαπλωτοί στο χλωρό χορτάρι; Φόβος και τρόμος κυριαρχεί στις ψυχές των φοιτητών και πολύ περισσότερο ημών των γονέων τους.

Για το διαβόητο πια άσυλο, να μεταφέρω την άποψη του καθ. Ν. Αλιβιζάτου, που έγραφε στις 1-6-2008, στην εφ. Καθημερινή σε άρθρο του με τίτλο: «Άσυλο, η ντροπή του ελληνικού πανεπιστημίου». «Η έννοια του πανεπιστημιακού ασύλου λειτούργησε τα τελευταία χρόνια ως άλλοθι για τα πιο ακραία περιστατικά ωμής βίας». Και τι θα πει άσυλο; Μια δημοκρατία είναι ένα άσυλο και δεν υπάρχουν ... υποάσυλα. Δηλαδή στην πλατεία Αριστοτέλους δεν λειτουργεί το άσυλο και 500 μέτρα πιο μακριά, στην φιλοσοφική σχολή, λειτουργεί; αστεία πράγματα.

Αλλά το πρόβλημα είναι πολύ μεγαλύτερο και συνθετότερο. Καμιά κυβέρνηση δεν κατανοεί ή φοβάται να θέσει τον δάκτυλόν της επί των τύπων των ήλων. Η Παιδεία και τα σχολεία της, θεωρείται χώρος προνομιακός για

την λεγόμενη Αριστερά. Είναι το φυτώριό της, το θερμοκήπιο παραγωγής αυριανών στελεχών της, αφισοκολλητών της, διαδηλωτών της, ψηφοφόρων της. Μέσω της Παιδείας ελέγχει και κρατά αιχμάλωτο ένα ολόκληρο λαό. Προωθεί – είναι το απαραίτητο διαπιστευτήριο, πολύ πιο ισχυρό από διδακτορικά και λοιπές περγαμηνές – στις πανεπιστημιακές θέσεις, μόνο ανθρώπους που ασπάζονται και υπηρετούν δουλοπρεπώς τα εντάλματα και τις εθνομηδενιστικές θέσεις της. Οι περισσότεροι από αυτούς είναι ακαλλιέργητοι, τυχοδιώκτες, οι οποίοι διά βίου είναι αφοσιωμένοι στην κυρίαρχη ιδεολογία, φιλούν, «λείχουν» και προσκυνούν το χέρι που τους ανέβασε σε τέτοια θέση. (Όπως πάντα υπάρχουν και οι λαμπρές εξαιρέσεις και τα φωτεινά παραδείγματα). Ουδείς μπορεί βεβαίως να παρεισφρήσει στο «κλειστό σύστημα», αν δεν προπαγανδίζει τις νεοταξικές μαγαρισιές, αφιλοπατρία, εκκλησιομαχία και λοιπά ηχηρά ιζήματα. Διαβάζω στο βιβλίο του Θ. Λαζαρίδη «Ο δρόμος για την αναγέννηση του ελληνικού πανεπιστημίου», στον πρόλογο του καθ. Χαρ. Τσούκα. «Η ενδογαμία αφθονεί στα ελληνικά πανεπιστήμια. Γι' αυτό οι μέτριοι διορίζουν μέτριους, οι κολλητοί τους κολλητούς τους και οι συγγενείς τους συγγενείς τους... (Ο Αθ. Σμοκοβίτης στο βιβλίο του «οι φυλές των πανεπιστημιακών θα γράψει: «Αν στους πανεπιστημιακούς εκτός από τους δεσμούς αίματος συνυπολογιστούν και οι δεσμοί εξ αγχιστείας- σύζυγοι, παιδιά, εγγόνια, αδέρφια, ανίψια, ξαδέλφια, γαμπροί νύφες, κουμπάροι- το μισό πανεπιστήμιο συγγενεύει με το άλλο μισό. Τα βολέματα είναι συνήθως αμοιβαία ή διασταυρωμένα, δηλαδή, ο ένας πανεπιστημιακός βολεύει –με τις διασυνδέσεις του- τον γιο, την κόρη, τον γαμπρό, την νύφη, τον “προστατευόμενο” του άλλου πανεπιστημιακού, με την υποχρέωση, βέβαια, του δευτέρου να προβεί σε ανάλογες εξυπηρετήσεις και βολέματα σε συγγενείς ή σε “προσφιλή” πρόσωπα του πρώτου... όμορφος κόσμος, αγγελικός...). «Καθηγητές για τους οποίους πολλές φορές το πανεπιστήμιο είναι πάρεργο, αφού το κύριο επάγγελμά τους βρίσκεται και ασκείται εκτός πανεπιστημίου. Φοιτητές για τους οποίους το πανεπιστήμιο δεν είναι κοινότητα μάθησης, αλλά μηχανισμός έκδοσης πτυχίων, προθάλαμος για την εισαγωγή των φοιτητοπατέρων στην πολιτική, χώρος ιδεοληπτικής γυμναστικής κατά του νεοφιλελευθερισμού, του καπιταλισμού, του ιμπεριαλισμού και πάντων των σεσημασμένων εχθρών της ανθρωπότητας. Ένα πράγμα δεν είναι: χώρος μαθησιακής και ερευνητικής αριστείας.» (σελ. 22. εκδ «Κριτική»). Ενώ ο ακαδη-

μαϊκός Χ. Μουτσόπουλος θα γράψει στον επίλογο του ιδίου βιβλίου: « Οι συνδικαλιστές (των πανεπιστημίων), παλεύουν λυσσαλέα για να μη χάσουν τα κεκτημένα τους, ενώ ευαγγελίζονται την πρόοδο. Οι πράξεις τους που υπηρετούν μόνο την προώθηση των δικών μας παιδιών, την μετριότητα, την αναξιοκρατία και συγκαλύπτονται από μεγαλόστομες κραυγές της σωτηρίας του Δημόσιου πανεπιστημίου. Αυτό καθημερινά οδηγείται σε μαρασμό και απαξίωση. Δρουν “επαναστατικά” καταλαμβάνοντας χώρους που δεν τους ανήκουν, σταματώντας την λειτουργία του πανεπιστημίου, διαδηλώνοντας κατά της αξιολόγησης. Και όλα αυτά γιατί; Για το κοντόφθαλμο συμφέρον τους, την διατήρηση των κεκτημένων». (σελ. 258). Να κλείσω παραφράζοντας κάτι που διάβασα στο βιβλίο του Σμοκοβίτη και ισχύει για όλους τους επωνυματοφόρους της σήμερα, πολιτικούς, δημοσιογράφους, πανεπιστημιακούς, καλλιτέχνες, ηθοποιούς...

Υπάρχουν, λοιπόν, επώνυμοι που μπήκαν στον χώρο τους αετοί και βγήκαν με τον χρόνο πάλι αετοί, έστω και κάποιοι με σπασμένα τα φτερά. Υπάρχουν και επώνυμοι που μπήκαν αετοί και βγήκαν σαύρες. Άλλοι που μπήκαν σαύρες και βγήκαν σαύρες. Ό,τι και να κάνουν οι σαύρες δεν μπορούν βγάλουν φτερά και να γίνουν αετοί ....

**Δημήτρης Νατσιός.
Δάσκαλος - Κιλκίς – Μέλος ΙΗΑ.**

Τα άρθρα που δημοσιεύονται στην ιστοσελίδα του ΙΗΑ εκφράζουν αποκλειστικά τους συγγραφείς – μέλη του ΙΗΑ. Η ιστοσελίδα του ΙΗΑ δεν λογοκρίνει, ούτε επεμβαίνει σε άρθρα – κείμενα των μελών του ΙΗΑ.

International Hellenic Association.

Πηγή : <https://professors-phds.com/>